

Anker Jørgensens regeringserklæring, som fandt sted 21. februar 1975 i henhold til et af formanden stillet forslag (Folketingstidende 1974-75, 2. samling, sp. 245). Bestemmelsen vil også kunne anvendes, hvis en regering i øvrigt måtte finde anledning til at give en almindelig redegørelse for sin politik, f. eks. efter et valg, som ikke har medført regeringens afgang, eller som grundlag for en årlig afslutningsdebat før sommerferien, svarende til den, som hidtil – før finansårets omlægning – har fundet sted ved tillægsbevillingsforslagets tredje behandling.

Af et *mindretal* (S):

73) Efter nr. 12 indsættes som nyt nummer:

»000. I § 19 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 0. Reglerne i stk. 1 anvendes også, hvis statsministeren i løbet af folketingsåret ønsker at give tinget en redegørelse i anledning af udnævnelsen af en ny regering eller ved nyvalgt folketings sammentræden.«

Til nr. 73.

Ændringen tilsigter at give hjemmel til forhandling med mulighed for vedtagelse af motiveret dagsorden i nogle situationer, hvor det efter erfaringer fra de senere år må skønnes ønskeligt at anvende denne fremgangsmåde, jfr. den forhandling om statsminister Anker Jørgensens regeringserklæring, som fandt sted 21. februar 1975 i henhold til et af formanden stillet forslag (Folketingstidende 1974-75, 2. samling, sp. 245).

Af et *mindretal* (FP):

74) Efter nr. 12 indsættes som nyt nummer:

»071. I § 19, stk. 3, udgår 1. pkt., og i stedet indsættes:

»Ønsker en minister uden for dagsordenen at give tinget en redegørelse for et offentligt anliggende, meddeles dette til formanden, der anmelder redegørelsen i tinget. Redegørelsen afgives derefter skriftligt, medmindre ministeren har begæret mundtlig afgivelse. I sidstnævnte tilfælde kan formanden give ministeren ordet i samme eller i et efterfølgende møde.«

Til nr. 74

Redegørelser bør som altovervejende hovedregel afleveres skriftligt, da der jo hengår nogen tid fra deres fremsættelse, til de debatteres. Det er meningsløst at belaste folketingets mødetid med, at medlemmerne i mundtlig form skal påhøre de fleste redegørelser. Da de alligevel altid foreligger skriftligt – som manuskript til ministerens tale – er parallellen næsten fuldstændig til fremsættelse af lovforslag, hvor udviklingen jo for længst er forløbet derhen, at den skriftlige form så at sige undtagelsesfrit har fortrængt den mundtlige. Da redegørelser oftest er betydelig længere end forelæggelsestaler, er argumenterne for at gøre dem skriftlige blot meget stærkere.

75) Efter nr. 12 indsættes som nyt nummer:

»072. § 19, stk. 3, sidste pkt., udgår.«

Til nr. 75

Konsekvensforslag af ændringsforslag nr. 74.

76) I stedet for nr. 13 indsættes:

»073. § 19, stk. 4, 1. og 2. pkt., formuleres således:

»Redegørelsen sættes under debat senest på 10. søgnedag efter dens omdeling (afgivelse), medmindre folketinget forinden skulle have vedtaget, at debat om redegørelsen ikke ønskes. Under forhandlingen kan partiordførere udtale sig 2 gange, første gang i ¼ time, anden gang i 5 minutter.«

Til nr. 76

Forslaget indeholder 2 ændringer:

a. Proceduren med at få redegørelser under debat forenkles.

b. Tidsfristen for debattens afholdelse harmoniseres med forespørgselsreglerne (§ 21, pkt. 2s 10 dages frist).

77) Efter nr. 14 indsættes som nyt nummer:

»074. I § 19, stk. 4, sidste pkt., ændres ordene »kan ikke fattes« til: »kan kun fattes efter reglerne i § 24.«